

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/83/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118269445
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:6118269445.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: W. A., S.. XX.XX.XXXX, C. A. XXX, právne zastúpenej: WEBBER LEGAL, s.r.o., Na rozhladke 2, Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 50 680 552, proti žalovanej: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava - Ružinov, IČO: 47 967 692, o zaplatenie 1.055 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 08.01.2019 č. k. 6Csp/34/2018-184 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok vo vyhovujúcom výroku a výroku o trovách konania.
- II. Priznáva sa žalobkyni náhrada trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči žalovanej, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto cit.:

„Žalovaná je p o v i n á uhradiť žalobkyni 1 055 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% z dlžnej sumy ročne od 28.4.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

P r i z n á v a žalobkyni vo vzťahu k žalovanej právo na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím, ktoré vydá po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník.“

2. Citoval ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 524 ods. 1 a 2, § 879g Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 634/1992 Z. z., čl. 2 písm. a) a b) Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 1 ods. 1, § 2 pís. a) a b), § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 ods. 1, § 7 ods. 1 a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“).

3. V odôvodnení okrem iného uviedol, že vyhodnotil zmluvný vzťah zo zmluvy o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu, ktorá bola uzavretá 07.03.2007, teda za účinnosti Občianskeho zákonníka v zmysle ustanovenia § 52 ods. 1. Na uvedený právny vzťah aplikoval zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, účinný v čase uzavretia úverovej zmluvy. Závazkový vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi zmluvy o úvere, je zároveň bankový úver, ktorý je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou ZoB. Konštatoval, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB môže však byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po

tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalovaná v konaní nepreukázala existenciu písomnej výzvy (banky) po tom, čo bola žalobkyňa (klient banky) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním jednotlivých už splatných splátok. Pokiaľ teda pôvodný veriteľ postúpil zmluvou zo dňa 15.12.2010 predmetnú pohľadávku z úveru bez predchádzajúcej výzvy adresovanej žalobkyni na zaplatenie dlžnej pohľadávky, postupoval v rozpore s ust. § 92 ods. 8 ZoB. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 15.12.2010 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávok nebolo preto v konaní preukázané. Výzva na splatenie úveru zo dňa 04.11.2009 nie je výzvou podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, ale oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti. Z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok č. X/XXXX zo dňa 15.12.2010, nemohol žalovaný platne nadobudnúť pohľadávku na základe ďalších zmlúv o postúpení pohľadávok v zmysle zásady nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet. Žalobkyňa teda plnila žalovanej bez právneho dôvodu a žalovaná, pokiaľ takéto plnenie prevzala, bezdôvodne sa obohatila. Ďalej zistil, že rozhodcovská doložka, ktorá mala byť dohodnutá ako súčasť Obchodných podmienok, je absolútne neplatná ako neprijateľná zmluvná podmienka, preto nevyvoláva žiadne právne účinky. Preto ak na základe tejto rozhodcovskej doložky bol vydaný rozhodcovský rozsudok, tento je nulitným právnym aktom, ktorý nespôsobuje prekážku res iudicata. Žalobkyňa v tomto konaní požadovala vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovanej vo výške plnení za posledné 3 kalendárne roky pred podaním žaloby vzhľadom na premlčanie nároku. Žalobkyňa podala na súd žalobu dňa 02.05.2018, teda požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia od 02.05.2015. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaná už od 15.12.2014, prijímala plnenia od žalobkyne na základe neplatného postúpenia pohľadávky, pričom za obdobie 3 rokov pred podaním žaloby prijala bezdôvodné obohatenie vo výške 1.055 eur. Súd prvej inštancie sa zaoberal vznesenou námietkou premlčania. Zistil, že dňa 01.02.2018 odpovedal právny zástupca žalobcu sestre žalobcu, ktorá sa na neho obrátila so žiadosťou o pomoc, že je toho názoru, že klient nie je povinný platiť splátky spotrebiteľského úveru a tiež má nárok na vrátenie všetkých úrokov a poplatkov zaplatených nad rámec istiny. Najskôr týmto dňom 01.02.2018 sa mohla žalobkyňa ako spotrebiteľ dozvedieť o bezdôvodnom obohatení, a keďže žaloba bola podaná dňa 02.05.2018, nemohla uplynúť ani dvojročná subjektívna premlčacia doba.

4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 a § 261 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V danom prípade súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vo vzťahu k žalovanej nevyhovel len v nepatrnej časti úrokov z omeškania. V časti o zaplatenie istiny súd žalobe žalobkyne vyhovel a teda žalobkyni patrí aj náhrada trov konania v celom rozsahu.

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu vyhovujúceho výroku podala odvolanie žalovaná v zákonnej lehote z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e) f), g) a h) CSP. Nesúhlasila s výkladom súdu prvej inštancie, podľa ktorého na postúpenie pohľadávky banky musia byť naplnené podmienky podľa § 92 ods. 8 ZoB. Účelom ustanovenia § 92 ZoB je podľa názoru odvolateľky, úprava výnimiek z bankového tajomstva. Predmetné ustanovenie nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Poukázala na to, že z ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB vyplýva, že výzva musí predchádzať postúpeniu pohľadávky, ale nevyplýva z neho, že by musela predchádzať zosplateniu. Primárnym účelom výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB nie je upozorniť a umožniť klientovi banky zabrániť zosplateniu dlhu, ale zabrániť postúpeniu pohľadávky na inú osobu veriteľa, ktorý nie je bankou bez súhlasu klienta. Uviedla, že ak by prijala výklad súdu prvej inštancie ako správny, že výzva podľa § 92 ods. 8 ZoB musí predchádzať zosplateniu dlhu, potom sa súd prvej inštancie nevysporiadal s výzvou právneho predchodcu žalobcu na splatenie časti úveru zo dňa 02.07.2014 a podacím hárkom z 03.07.2014 predloženými spolu so žalobou. Podľa žalovanej sa predložená výzva javí podľa dátumu jej podania ako výzva, ktorá predchádzala mimoriadnemu zosplateniu pohľadávky ku dňu 21.07.2014, teda by spĺňala podmienky, ktoré vložil súd prvej inštancie v ods. 17 rozsudku. Pokiaľ by mal odvolací súd za to, že došlo k neplatnému postúpeniu pohľadávky, tak výška bezdôvodného obohatenia nemôže predstavovať sumu 1.055 eur. V zmysle ustanovení § 451 ods. 1 a 2 a § 107 ods. 1 je premlčacia doba pri jednotlivých splátkach uhrádzaných žalobkyňou žalovanej 2 roky. Žalobkyňa by tak aj v prípade, ak by skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor, mala nárok iba na vydanie sumy vo výške platieb uskutočnených do dvoch rokov pred podaním žaloby, keďže nárok na vydanie plnenia platieb uhradených viac ako dva roky pred podaním žaloby je

premlčaný. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa. V súvislosti s tvrdením žalovanej o tom, že nedodržanie pravidiel ustanovených pre postupovanie pohľadávok podľa ZoB nemá za následok neplatnosť postúpenia, poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.04.2018, sp. zn. 1Cdo/147/2017. Názor žalovanej je v priamom rozpore s právnym názorom prezentovaným Najvyšším súdom SR. Poukázala na to, že vôbec nie je zrejmé, o akej výzve právneho predchodcu žalobcu na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 02.07.2014 a akom podacom hárku z 03.07.2014 žalovaná hovorí. Mali byť údajné predložené so žalobou, avšak žalobkyňa žiadne také doklady nepredložila. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania uviedla, že žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie netvrdila žiadne konkrétne skutkové tvrdenia (prostriedky procesnej obrany), kedy mala začať plynúť 2-ročná premlčacia doba. Žalovaná len bez ďalšieho tvrdí, že uplynula. Ide o priamy rozpor s ustanoveniami čl. 8, § 150 ods. 1 CSP a ust. 132 ods. 2 CSP, a teda ide o neunesenie bremena tvrdenia, ktoré bez ďalšieho vedie k strate sporu. Navrhla, aby odvolací potvrdil rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v plnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. Podľa § 92 ods. 8 ZoB, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

10. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

11. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

12. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. (Pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR

sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. marca 2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018).

13. Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia - cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu („Toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...“). Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

14. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

15. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

16. Pre platnosť zmluvy ako právneho úkonu je právne významný moment, kedy tento právny úkon bol urobený. Ak zmluva o postúpení pohľadávok v čase jej uzatvárania nespĺňala náležitosti vyžadované ustanovením § 92 ods. 8 ZoB, išlo o neplatný právny úkon odporujúci zákonu. Neplatnosť podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou, čo znamená, že právny úkon takouto absolútnou neplatnosťou postihnutý nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému.

17. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní.

18. Pre splnenie podmienky písomnej výzvy bolo nevyhnutné, aby sa písomná výzva dostala do dispozičnej sféry dlžníka. Nestáča teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi. Z obsahu spisu je zrejmé, že postupca nepostupoval v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalovaná predložila výzvu zo dňa 15.06.2009, avšak jej zaslanie, ani doručenie žalobkyňi v spise nie preukázané (napr. doručienka, podací lístok, výpis z poštovej knihy, podací hárok a podobne, resp. zaslaná elektronickými médiami). Tým, že banka výzvu dlžníkovi nezaslala, resp. táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná, neposkytla mu dostatočný priestor na vykonanie krokov voči „svojej“ banke za účelom zotrvania s ňou vo vzťahu.

19. Touto výzvou nemôže byť písomnosť zo dňa 11.02.2015 predložená žalovanou označená ako „Výzva na splatenie úveru s príslušenstvom“. Odvolací súd je toho názoru, že uvedenú písomnosť Q. - právneho predchodcu žalovanej nemožno považovať (a to aj napriek tomu, že obsahuje znenie „žiadame o úhradu celej sumy záväzku“) za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZoB, a to vzhľadom na obsah tohto právneho úkonu, pretože ním banka - predchodca žalovanej nevyzýva žalobkyňu k úhrade v dôsledku omeškania dlžníka so splnením záväzku, ale uvedeným jednostranným úkonom predchodca žalovaného už vyhlasuje predčasnú splatnosť úveru.

20. Keďže žalovanou nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 ZoB (doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok č. X/XXXX zo dňa 15.12.2010 nemohla žalovaná platne nadobudnúť pohľadávku na základe ďalších zmlúv o postúpení pohľadávok v zmysle zásady nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet (nikto nemôže na druhého preniesť viac práv než má sám). Žalobkyňa tak plnila žalovanej bez právneho dôvodu a žalovaná, pokiaľ takéto plnenie prevzala, bezdôvodne sa obohatila.

21. Taktiež sú správne právne závery súdu prvej inštancie týkajúce sa posúdenia námietky premlčania vznesenej žalovanou a v plnom rozsahu odvolací súd poukazuje v tomto smere na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bode 51. Na dôvažok doplnia.

22. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil.

23. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle. (OGH 3Ob592/77 „Na slabomyslenosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“).

24. „Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného.“ (Pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2004, sp. zn. 1Cdo/67/2011, R 25/1986) .

25. Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila.

26. V prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením z neplatného právneho úkonu, je pre začiatok plynutia premlčacej doby rozhodujúci subjektívny moment, kedy oprávnený zistí také okolnosti, z ktorých možno vyvodiť, že právny úkon, z ktorého bolo plnené je neplatný. Z hľadiska premlčania nároku zo zodpovednosti za škodu vzniknutú v dôsledku neplatnosti právneho úkonu sú rozhodujúcimi informáciami v zmysle uvedeného skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť, že právny úkon je neplatný a informácie o osobe, ktorej možno pripočítať zavinenie na spôsobení neplatnosti právneho úkonu.

27. Pre začiatok plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností (ani nie tak právneho posúdenia), no okolností nie zo zmluvy, ale okolností z porušenia práva, v danom prípade z bezdôvodného obohatenia (okolnosť, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami). Zdá sa teda, že nepostačujú pochybnosti, ale „dozvedenie“ sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia (do pozornosti tiež Nález ÚS ČR II. 2460/17 zo dňa 19.03.2018).

28. Na základe uvedeného je preto správny právny záver súdu prvej inštancie o začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby oboznámením právneho posúdenia zo strany zvoleného právneho zástupcu.

29. Odvolací súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 CSP rozsudok vo vyhovujúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni, ktorá podala vyjadrenie k odvolaniu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanej, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).